

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 26/02/2026.*

\*\*\*\*\*

## **PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC**

### **BÀI 353: NGÀY NGÀY BẠN TU BỐ THÍ BẠN SẼ PHÁT TÀI**

Người thế gian đều mong muốn giàu sang, khỏe mạnh, sống lâu. Ba quả báo này đều cần phải có nhân nhưng mọi người thường không muốn tu nhân mà chỉ muốn có quả. Nhà Phật nói: “*Xả đắc*”. Có xả thì mới có được. Xả tiền tài thì nhất định có tiền tài; xả thông minh, trí tuệ thì nhất định được thông minh, trí tuệ. Bồ thí vô úy là đem sự an lành cho người khác. Chúng ta đem đến sự an lành cho người khác thì chính mình cũng sẽ được an lành. Chúng ta muốn có quả thì nhất định phải gieo nhân. Việc này giống như chúng ta muốn ăn dưa thì phải trồng dưa, muốn ăn đậu thì phải trồng đậu. Người thế gian muốn ăn dưa, muốn ăn đậu nhưng không muốn trồng, vậy thì làm sao mà có được!

Hòa Thượng nói: “*Trong xã hội, mọi người thường dùng hai từ “xả đắc” nhưng không biết thuật ngữ này nguồn gốc từ đâu. Đây là một thuật ngữ của nhà Phật, trên Kinh Phật nói, xả tài thì được tài, xả pháp thì được thông minh, trí tuệ, xả vô úy thì được khỏe mạnh, sống lâu. Tóm lại, chúng ta xả cái gì thì sẽ có được cái đó*”. Nếu chúng ta không xả gì thì sẽ không có gì.

Ngày nay, ngân hàng nhận thấy khách hàng có khả năng chi trả, có tài sản thì sẽ phát cho khách hàng thẻ tín dụng trả sau. Có người dùng tiền mà không biết rằng, họ sẽ phải trả cả tiền vốn và tiền lãi cho ngân hàng. Nhiều người tùy tiện rút tiền sử dụng, khi phải trả tiền gốc và tiền lãi cho ngân hàng thì họ mới biết sợ! Ở thế gian cũng vậy, hằng ngày, chúng ta tùy tiện sử dụng vật chất là chúng ta đang tổn hại đến phước báu trong sinh mệnh của chính mình. Khi phước báu trong sinh mệnh hết thì phước báu của chúng ta sẽ bị âm. Nhiều người tùy tiện hưởng dụng tiện nghi của người khác mà không biết rằng đây là họ đang lãng phí phước báu của chính mình. Người thế gian thích nhận vì họ không hiểu đạo lý, chúng ta thích cho vì chúng ta hiểu rõ đạo lý. Chúng ta quán sát, hằng ngày, chúng ta thích tặng cho hay thích nhận?

Hôm qua tôi đi chuyển về miền Tây, xe của tôi chở đầy quà để tặng mọi người, tôi mang theo hai thùng rau, mua thêm 40kg khoai, 20 kg chuối. Phật dạy chúng ta “xả đăc”. Chúng ta xả tiền tài thì nhất định có tiền tài, sau khi có được tiền tài thì chúng ta tiếp tục xả, xả nhiều hơn. Chúng ta xả nhiều hơn thì nhất định có nhiều hơn, có nhiều hơn thì chúng ta lại xả nhiều hơn nữa. Nhiều người sau khi xả thì có được nhưng họ lại không muốn tiếp tục xả.

Người thế gian thường cho rằng những người thường bố thí là những người rất giàu, rất dư giả. Em tôi làm đậu tưng mọi người, sau khi làm xong, em tôi để các túi đậu ở ngoài sân, mọi người muốn lấy bao nhiêu cũng được. Em tôi thường thức dậy trước ba giờ để làm đậu, từ sáng đến giờ, em tôi đã làm được ba mẻ đậu. Việc này nhắc nhở chúng ta, chúng ta bố thí cũng phải bố thí một cách tích cực, bố thí một cách dũng mãnh, tinh tấn. Chúng ta không thể bố thí một cách lười biếng, chểnh mảng. Chúng ta làm việc thiện, việc chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải hết sức chuyên cần, nỗ lực làm. Nếu chúng ta làm một cách chậm chễ thì sẽ khiến người khác mất cơ hội được tiếp nhận.

Tôi không nhắc nhở em tôi phải làm đậu như thế nào nhưng suốt một năm nay, em tôi luôn dậy vào khoảng 2 giờ sáng, trước 4 giờ sáng, em tôi đã làm xong một mẻ đậu. Chúng ta chân thật làm, chân thật bố thí thì chúng ta sẽ có niềm vui. Chúng ta cảm thấy việc ngủ nghỉ vui hơn việc bố thí, việc làm thiện thì chúng ta chưa chân thật bố thí. Hôm trước, tôi xuống Sóc Trăng, khi tôi nhìn thấy vườn rau đang có rất nhiều việc cần làm thì tôi lập tức bắt tay vào làm việc ngay. Chúng tôi đã bỏ tất cả các cây con cũ và làm lại từ đầu, việc này không đơn giản vì vườn rau rộng hơn 300m<sup>2</sup>, với hơn 3000 cọc dựng cây con. Chúng tôi tích cực như vậy vì chân thật cảm nhận được niềm vui của sự cho đi. Sau đó, vườn rau đã phát triển xanh tươi, trước Tết, mọi người đã có rất nhiều rau để mang tặng.

Nhiều người nghĩ rằng tôi rất giàu vì luôn thấy tôi cho đi, họ không biết rằng “xả đăc”, xả thì có được, có được thì lại xả. Chúng ta càng xả thì càng có được, càng có được thì phải càng xả. Hôm qua, tôi mời một số Phật tử ở Cần Thơ đi ăn, tôi dặn các chú trả tiền, đây là chúng tôi phát tâm cúng dường, tâm cho đi. Trên xe tôi cũng mang theo rất nhiều rau, khoai, chuối để tặng mọi người. Tôi tặng quà để tri ân, vừa để làm ra tấm gương về việc cần phải tu bố thí. Nếu tôi có ý niệm cho rằng, với vai trò của mình thì tôi không cần trả tiền và để người khác trả thì

ý niệm này đã sai. Với vai trò của mình tôi cần làm một cách tích cực hơn nữa để làm ra biểu pháp.

Hôm trước, khi đến Huế, Đà Nẵng, tôi lì xì cho các cô và cả các phụ huynh. Có người sẽ cho rằng tôi “*giàu lắm*”, nhưng đây là tôi giàu tâm bồ thí. Giàu tiền bạc không tốt, giàu tâm bồ thí mới tốt! Hòa Thượng nói: “***Ngày ngày, chúng ta tu tài bồ thí thì nhất định chúng ta phát tài***”. Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngày trước, khi mới đến Đài Loan, Hòa Thượng không có người thân, không tiền tài, nhà cửa, ban đầu Ngài chỉ bồ thí một đồng, sau đó, Ngài đã thay đổi được hoàn toàn số mệnh. Hòa Thượng từ không có tuổi thọ thành có tuổi thọ, từ không có phước báu thành có phước báu, Ngài nghĩ đến làm việc gì thì đều làm được việc đó. Hòa Thượng không có tài khoản ngân hàng, không có thẻ ATM nhưng Ngài có thể làm được mọi việc, tất cả mọi việc đều là “*tâm tướng, sự thành*”. Ngài mới là người chân thật giàu!

Hòa Thượng nói: “***Trên Kinh Phật dạy chúng ta, xả tài thì được tài, xả pháp thì được thông minh, trí tuệ, xả vô úy thì được khỏe mạnh, sống lâu, xả cái gì thì được cái đó***”. Chúng ta không xả thì chắc chắn không có được, nếu có được thì đó là do chúng ta cưỡng đoạt. Ở thế gian, rất nhiều người đang cưỡng đoạt tài sản của người khác để có được. Điều này rất đáng sợ!

Khu đào tạo ở Sơn Tây được xây dựng do tâm huyết, công sức của rất nhiều người, tất cả đều được làm một cách rất chỉnh chu. Nếu người nào tùy tiện hưởng dụng những tiện ích ở đó thì họ đã cưỡng đoạt, lạm dụng công sức của người khác. Mọi người đều có bổn phận, trách nhiệm duy trì sự chỉnh chu của khu đào tạo Sơn Tây để nơi đây tiếp tục phục vụ cộng đồng, phục vụ xã hội. Nếu chúng ta có ý niệm này thì đây chính là ý niệm của sự bồ thí, cúng dường.

Có người cho rằng đi chùa thì sẽ có nhiều phước báu, làm việc cùng tôi thì không có phước, có người cảm thấy ở bên cạnh tôi rất áp lực. Hôm qua tôi mới về miền Tây, do thay đổi chỗ ngủ nên tôi không ngủ được, sáng nay, tôi vẫn dạy lay Phật đầy đủ. Lịch trình của tôi dày đặc, tất cả những việc tôi làm đều là cho đi, xả, tôi không bao giờ nhận về. Tôi sẽ ở đây một vài ngày, tôi ở đây đến trưa Chủ nhật để gặp mặt đầu năm với các Thầy Cô đang ở miền Nam. Tất cả những việc tôi làm đều không có một chút “*tự tư tự lợi*”. Trong cuộc sống, chúng ta phải dùng trí tuệ để quán sát, chúng ta làm việc gì thì việc đó có chân thật thiết thực

lợi ích cộng đồng, xã hội hay không! Việc này thật sự quan trọng. Chúng ta hỗ trợ, phò tá cho người nào thì người đó phải chân thật làm lợi ích cho cộng đồng xã hội. Nếu chúng ta đến hỗ trợ một người mà người đó mua danh, mua lợi, truy cầu bá đồ thì chắc chắn chúng ta cũng phải gánh chịu nhân quả.

Trong năm qua, các chú đã từng ở bên cạnh, theo tôi làm việc thì đều thấy thành quả mà chúng ta đã làm được. Hôm nay là mừng 10, mọi người có thể theo dõi, từ nay đến cuối năm tôi sẽ làm những việc gì! Rất nhiều người luôn ở trong trạng thái mơ mơ, hồ hồ, không phân biệt trắng đen, phải quấy, tốt xấu. Bất đắc dĩ tôi mới phải nói ra những việc mình đã làm để mọi người phản tỉnh! Mọi người hãy soi kỹ từng chi tiết những việc tôi làm! Khi tôi đến Luân-đôn, tôi đã đưa ra bốn điều kiện, đó là, không ở khách sạn, không đi ăn tiệc, không đi chơi, không nhận thù lao. Ở Luân-đôn, khi có cơ hội gặp Hòa Thượng, tôi đã từ chối vì tôi đã hứa đến một đạo tràng để chia sẻ với các Phật tử. Có người nói rằng ở đạo tràng đó, mọi người mời rất nhiều người nên tôi không cần thiết phải đến, việc gặp Hòa Thượng quan trọng hơn. Tôi nói, Hòa Thượng suốt một đời độ sanh, tôi học Hòa Thượng thì tôi phải làm theo Ngài. Nếu tôi bỏ hẹn để gặp Hòa Thượng thì tôi đã sai!

Khi tôi đến Mỹ, tôi chỉ ưu tiên việc giảng dạy, tu học. Ban đầu, tôi chưa được đứng giảng một cách chính thức, sau khi xem tôi giảng một vài buổi, người hội trưởng nói với người học trò là, không biết tôi giảng gì mà mọi người chú ý như vậy! Sau đó, tôi được giảng ở đạo tràng một cách chính thức. Người hội trưởng không biết tiếng Việt nhưng ông cũng mặc áo tràng, ngồi nghe, thì thoảng tôi nói một vài câu tiếng Hoa để ông có thể hiểu, khi đó, khuôn mặt của ông rất vui.

Ngày trước, một lần, tôi được ưu tiên mời vào gặp Hòa Thượng, nhưng tôi nhường cho người khác. Tôi biết được cơ hội này rất quý giá nhưng tôi vẫn nhường. Đây là tôi đã có tâm cho đi. Chúng ta đáng được hưởng nhưng chúng ta cũng nhường cho người khác. Chúng ta không dễ phát được tâm này. Chúng ta rất dễ cho đi tài vật bên ngoài nhưng những thứ không thể cho đi, những cơ hội ngàn vàng chúng ta vẫn phải cho đi. Việc này rất khó! Khi nhìn thấy những người xung quanh lợi là, chệnh mảng đối với những việc lợi ích cho cộng đồng thì tôi cảm thấy rất đau lòng. Nếu chúng ta vì một chút việc riêng mà lỡ việc của đại chúng, của cộng đồng thì chúng ta không thể tu bố thí, tu cúng dường tốt được.

Nếu chúng ta chảnh mắng, lời là việc cộng đồng, việc xã hội thì tất cả những việc làm khác của chúng ta là giả, không phải thật, chúng ta làm là vì ảo danh, ảo vọng. Nhiều người không hiểu tại sao, họ cố gắng làm nhưng mọi việc không được thuận lợi, luôn bị chướng ngại, đây là họ không làm bằng tâm chân thành, họ giả làm không phải thật làm! Trên Kinh Phật nói: **“Nhất thiết pháp từ tâm tướng sinh”**. Tất cả mọi pháp từ nơi tâm biến hiện. Chúng ta phải làm tất cả mọi việc bằng tâm chân thành. Chúng ta làm bằng tâm chân thành thì mọi việc chắc chắn sẽ chu tất, tốt đẹp. Đây là như Hòa Thượng nói là: *“Làm đến cứu cánh viên mãn”*.

Phật dạy chúng ta bố thí là để đoạn trừ tâm tham. Chúng ta phải bố thí ảo danh, ảo vọng, tư lợi, tư tình chứ không chỉ bố thí tiền tài, vật chất bên ngoài. Chúng ta phải bố thí đi những thứ mình yêu thích, thậm chí, chúng ta phải bố thí những thói hư, tật xấu của mình. Đây mới là chúng ta chân thật bố thí. Chúng ta tặng đi một vài bộ quần áo cũ, một món ăn thừa thì đó không phải là chân thật bố thí. Rất nhiều người chỉ bố thí những thứ mình không dùng đến những thứ mình không ăn hết, điều quan trọng là chúng ta bố thí đi những thứ mình yêu thích, bố thí đi những tập khí xấu ác của chính mình. Những thứ không thể bố thí chúng ta vẫn phải bố thí!

Khi Hòa Thượng ở thế gian, ai cũng muốn có gặp Ngài. Tôi có rất nhiều cơ hội gặp Hòa Thượng nhưng tôi nhường cho người khác. Khi Hòa Thượng ở Đài Loan, mọi người đều muốn tôi đến gặp Ngài nhưng tôi nói, tôi không cần đến Đài Loan trực tiếp gặp Hòa Thượng vì ngày ngày tôi đều gặp Ngài. Ngày ngày tôi cố gắng làm theo Hòa Thượng mà làm chưa giống vậy thì nếu gặp Ngài tôi cũng không biết nói gì!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có được tiền tài, thông minh, trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu thì đó là quả báo nhưng chúng ta phải biết nhân của chúng ta là gì”**. Người có trí tuệ thì mới biết tích cực tu nhân. Điều này giống như, nếu một người nông dân, ngày ngày cày xới đất, gieo hạt theo đúng quy trình trồng dưa, trồng lúa, trồng đậu thì chắc chắn họ sẽ bội thu. Khi chúng ta trồng súp lơ, bắp cải, su hào, mọi người đi qua đều rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao rau có thể phát triển tốt như vậy. Có người đi ngang qua tự ý bẻ bắp cải, người của chúng ta nhìn thấy thì đã lấy thêm rau để tặng cho họ và nói, chúng ta lần sau nếu họ muốn ăn rau thì chúng ta sẽ tặng.

Hòa Thượng nói: “**Nhân là do trong đời quá khứ chúng ta đã tu**”. Trong đời quá khứ chúng ta đã tu nên ngay trong đời hiện tại chúng ta được thọ nhận. Đời hiện tại chúng ta tích cực tu nhân thì đời sau nhất định sẽ gặp quả báo tốt. Gần đây, chúng ta mượn một mảnh đất hơn 1000m<sup>2</sup>, sau khi khai hoang, gieo trồng thì các loại rau củ đều phát triển rất xanh tốt. Chúng ta không dùng phân hóa học, thuốc nông dược nhưng rau vẫn phát triển xanh tốt. Đây là chúng ta chứng minh cho mọi người, khi trồng rau không cần dùng thuốc nông dược, phân hóa học. Tôi trồng một cây cà chua mà các chú nói, trong một vài tháng cây đã cho mấy trăm quả. Chúng ta muốn có quả thì nhất định phải biết tu nhân, nhân tốt thì nhất định sẽ có quả tốt.

\*\*\*\*\*

### ***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.*

*Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*